

Cartes

Les retallades també arriben als controls d'alcoholèmia gina planas dueso. Girona.

El passat 23 d'abril vaig sortir amb unes amigues de nit a Calella de Palafrugell i ens vam topar amb un control d'alcoholèmia dels Mossos d'Esquadra, en una rotonda on acostumen a posar-se. Vam veure a temps els llums del control i vam decidir estacionar i esperar-nos una estona. Conduïa jo el cotxe i, tot i que només havia begut una copa i sabia que difícilment donaria positiu, no vaig voler arriscar-me i vaig apropar-me fins a la zona de control caminant i li vaig demanar a l'agent si em podria realitzar la prova per saber si podia continuar conduint. La meva gran sorpresa va ser la seva rotunda negativa. Em va dir que aquest era un control únicament per a conductors i que no podien perdre el temps fent un test als vianants, tot i que en aquell moment no hi havia cotxes i estava inclús disposada a esperar.

Si se suposa que els controls són preventius per evitar accidents no m'explico com els Mossos poden negar a una persona a sotmetre's voluntàriament a un control per saber si està en condicions òptimes per conduir. És que els controls serveixen únicament com a via punitiva? O, el que és pitjor, les retallades pressupostàries han arribat també als controls d'alcoholèmia i els agents reben l'ordre d'estalviar unes quantes cànules de plàstic? La veritat és que no m'ho explico, però realment les coses a l'administració deuen anar molt malament per arribar a aquest extrem. La propera vegada hauré d'arriscar-me i seguir conduint fins esperar que, amb una mica de sort, em parin per bufar.

Les revoltes i els aliments

Jesús Domingo Martínez. Girona.

Quan hi ha fam, hi ha desesperació, i això és el que porta la gent a sortir al carrer. Per què els tunisians i els egipcis s'han embolicat la manta al cap i han provocat la caiguda dels seus respectius règims polítics, just ara i no abans? Al meu entendre, l'únic element nou dels últims mesos ha estat la generalització de la fam en la seva vessant més crua, a causa de la pujada del preu d'aliments bàsics en la seva dieta, com els derivats dels cereals, dels quals, a més, són deficitaris. La manca de llibertats, l'absència de respecte als drets humans, la mala situació econòmica, la manca d'expectatives de millorar la seva situació, l'atur i... Tot això hi era abans aquí i no havia provocat les revoltes. La guspira que ha encès la metxa del descontentament ha estat justament l'aparició de la fam i la pujada del cost dels aliments.

Molt em temo que això no ha fet més que començar. Ho diu també el Banc Mundial, que en el seu últim informe fet públic fa ben poc alerta de la greu situació que es dona a tot el món, a causa justament a les espectaculars alces dels cereals i les oleaginoses. Només en els últims mesos prop de 50 milions de persones s'han incorporat a la categoria de les que estan per sota del llindar de la pobresa. La cosa pot anar a més, encara que en els països desenvolupats, acostumats a anar als supermercats i comprar de tot, no vulguem veure-ho i visquem d'esquena a aquesta realitat. Se m'acut que només hi ha cinc activitats bàsiques: respirar, dormir, anar al servei, beure i menjar. Sense aquestes la mort està garantida.

L'escudella, el futbol i la nostra situació

Josep Carmona Vilà. La Bisbal d'Empordà.

L'escudella, brou enriquit per verduretes de tots colors talment notícies de la crisi que bullen en totes direccions, sense ordre ni concert, musicant la melodia de l'empobriment de la població dirigida per les mans de ministres que s'escalden i es couen però perduren fins a ser servits sense reprovacions. Treu pit el pollastre amb promeses de saciar els comensals, aquí teniu substància, sabor, diu aquest amb seguretat i orgull i d'un salt impera la botifarra eficientment aprofitada de les restes del porc que ja està és i repartit, botifarra per a tothom! Les mans de ministre d'una grapada atrapen les mongetes, la col i l'api que alleugerien el pes del greix de la

cansalada, cada cop més prima, com les arques públiques, que espesseeixen el brou d'aquesta escudella densa i concentrada talment els ànims tensos del poble que, trist i impotent, veu els ingredients de l'escudella esmunyir-se a mans d'altri sense que el pollastre solti paraula ni avís. Són temps difícils per a la cuina catalana, no hi ha diners per un bon os de pernil, ni tall de vedella però ben cert és que la pilota és segura, ningú tregui la pilota que necessària es presta captivant, enlluernant i distraient l'atenció del comensal, que pensa almenys avui menjaré... si guanya el Barça.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/05/05/cartes/484588.html?utm_source=rss